

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๕๙-๕๐๐๐
ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๖๕๘-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับประจำวันที ๑๘ เดือนมิถุนายน พ.ศ.๒๕๕๗ หน้า ๒๓ มุลค่าข่าว ๔๖๙,๑๒๕.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ศิลป์ในสายเลือด **พศ.ดร.น้ำฝน** ไส้ตริโกล ชีวิตครบรส ศิลปะ **เกษม**

6๐๑ คือ 1 ในผู้หญิง
เบ๊นิก ภาควิธา
ออกแบบเครื่องแต่ง
กาย คณะมัณฑนศิลป์
มหาวิทยาลัยศิลปากร
เธอบอกว่า ชีวิต
เธอ หากเปรียบกับ
รสชาติอาหาร ก็
รวมรสๆ แบบ "อาหาร
ตามสั่ง" แต่เข้าเรื่อง
ของศิลปะ เธอออกว่า
ต้องแซ่ๆ ประมาณ
"ส้มตำปลาร้า"

นั่นคือ นิชยามที่
พศ.ดร.น้ำฝน ไส้ตริโก
ล หัวหน้าภาควิชา
ออกแบบเครื่องแต่ง
กาย คณะมัณฑนศิลป์
มหาวิทยาลัยศิลปากร
ได้คำจำกัดความตัวเอง
เป็นบุตรของคุณพ่อ
อ.โกสินทร์ วิชากร ผู้
มีความรู้ความสามารถ
ด้านศิลปะไทย และ
คุณแม่อดีตนางงาม
ลำพูน นุภาพา งาม
วิริยะวงศ์ชัย

ชีวิตของเธอต้อง
เรียกว่ามี "ศิลปะใน
สายเลือด"

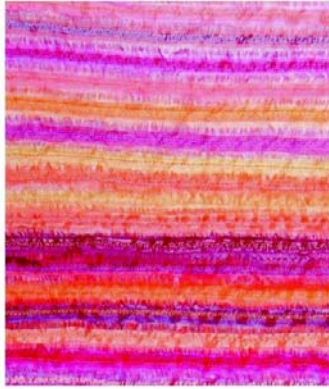
"คุณพ่อ เป็น
นักศิลปะที่ศิลปากร พอ
คลอดออกมา ท่านก็พา
ไปเลี้ยงดูที่โรงเรียนที่
คณะเราจะเห็นศิลปะ
มาตั้งแต่เด็ก"

แม้มีอยู่ข้าง
หนึ่งที่ "เบ๊นิก" ศิลปะ
เพราะเห็นจนชิน
ตา แต่สุดท้ายก็เรียน
ต่อระดับปริญญาตรี
คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยได้ยื่น
สไปเรชั่นมาจากหนัง
เรื่อง "กลิ่นสีและกา
วแป้ง"

จากนั้น ชีวิตบน
ถนนศิลปะของเธอก็
ดำเนินต่อมาเรื่อยๆ จน
จบการศึกษาปริญญา
โท สาขาทัศนศิลป์
ม.เชาอี ออสเตเลีย
ประเทศออสเตรเลีย
ปริญญาโทปีที่ 2 จาก
วิทยาลัยศิลปะและ
อุตสาหกรรมสิ่งทอชั้น
สูงแห่งชาติ ประเทศ
ฝรั่งเศส และปริญญา
เอก สาขาปรัชญา
สถาบันศิลปะและการ
ออกแบบเบอร์มิงแฮม
ม.เชาอีริช ถึงแลนด์
ประเทศอังกฤษ

ผลงานจากผ้าไหมแก้วออร์แกนซ่า

ทุกประเทศที่ไปอยู่มี "เรื่องราว" มากมาย อย่างที่ "ฝรั่งเศส" ที่นี้สอนให้รู้จักกับความยากลำบากของชีวิต "อาทิตย์แรกที่ไปอยู่ ต้องนั่งรถไฟใต้ดินไปตรวจสุขภาพ เมื่อสื่อสารไม่ได้ ก็ฟังเสียงประกาศในรถไฟไม่ออกว่า 'หมดระยะทาง' จนคนลงไปหมดแล้ว เหลือแต่เรา ก็คิดว่าไปก็อื่น คงยังมีคนอื่น สักพัก รถไฟเคลื่อนเข้าไปในอุโมงค์มืดๆ ตกใจมาก!! พยายามกดปุ่มขอความช่วยเหลือ เคาะประตูรถไฟไม่ท้าว มีดกมิด หายใจไม่ออก แต่ไม่มีใครมาช่วยเลย รู้เลยว่า ความรู้สึกกลัวตายสุดขีดเป็นอย่างไร อยู่มืดๆ อย่างนั้น 45 นาที รถไฟก็เคลื่อนออกจากอุโมงค์ รู้สึก รอคาย หูดหวิดมาก" ส่วนที่ "อังกฤษ" อ.ติ๊กู๊ ซึ่งเป็นชื่อเล่นสุดเก๋ที่คุณพ่อตั้งให้ บอกว่า เป็นการศึกษาเอกสารที่เรียนไปด้วยเสียงดูไปด้วย "ตอนนั้นแต่งงานแล้ว หาเนิร์สเซอร์ไม่ได้ ก็ต้องเอาลูกที่อายุ 8 เดือน เข้าไปเลี้ยงในห้องเรียนด้วย" ด้วยความที่รู้มากเยะ เห็นแก่เยะ หลังจากเป็นอาจารย์สอน

ที่ ม.ศิลปากรได้สักพัก ผศ.ดร.นำพนก็ร่วมกับอาจารย์อีกหลายท่านร่วมกันบุกเบิกภาควิชาออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับปริญญาตรี "อยากนำเสนอสื่อที่เล่าเรียนมา และเห็นว่า เด็กไทยความสามารถเยะมันควรจะมีภาควิชานี้ เพราะที่อื่นก็มีหมด ไม่ว่าจะ เป็น จุฬาฯ มศว" ทุกครั้งที่มีการเริ่มต้นใหม่ ก็มักจะมีปัญหาและอุปสรรค แต่เมื่อก้าวอย่างมุ่งมั่น ไม่ว่าจะอุปสรรคเล็กหรือใหญ่ก็ก้าวผ่านไป "เรามีทีมงานอยู่ไม่กี่คน ที่ทำทุกอย่าง ทั้งวิ่งเดินไปหาทุกคนเพื่อบอกว่า ภาควิชาเราทำอะไร ยื่นเรื่องขอให้ผ่านสภามหาวิทยาลัย ต้องใช้ความพยายามหลายครั้งกว่าจะผ่าน หลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรพิเศษไม่ได้ใช้งบประมาณแผ่นดินทุกอย่างบริหารจัดการเองหมด ภาควิชาของเราที่เล็กๆ อยู่บนตึกรวมใกล้คอกหมู แต่ก็ต้องขอบคุณพี่ๆ เพื่อนๆ ที่ช่วยเหลือกัน จนถึงวันนี้ เด็กๆ ประสบความสำเร็จ จบไม่มีงานทำ" เธอยิ้ม จุดเด่นของภาควิชาที่ หัวหน้าภาค วัย 42 ปี บอกว่า เด็กของเราจะมีพื้นฐานทางศิลปะที่แข็งแรง ทุกคนต้องเรียนดนตรีก็เรียนเพนต์สีน้ำ ตั้งที่ อ.กิลปี พระศรี บอกว่า "ถ้าคุณยืนไม่ได้ คุณวิ่งไม่ได้"

นอกจากงานหลักจะเป็นอาจารย์ เป็นแม่บ้านให้กับ อภิลักษณ์ ไล่สัตว์ไกล ผู้อำนวยการศูนย์สร้างสรวงงานออกแบบ (TCDC) และเป็นแม่ของลูกๆ 2 คน อีกบทบาทหนึ่งของเธอคือ "ศิลปิน" ในฐานะ "นักออกแบบสิ่งทอ" ที่ผลงานของเธอได้รับการเชิญให้ไปจัดแสดงที่ต่างประเทศบ่อยครั้ง ล่าสุดได้หวั่น และญี่ปุ่น "งานของเราเป็นศิลปะที่สวมใส่ได้ คอนเซ็ปต์คืองานหนึ่งชิ้นเป็นทั้งภาพติดผนังและเป็นทั้งเครื่องใช้จากผ้าจากผ้าไหมแก้วออร์แกนซ่า ที่ใช้ผ้าไม้ที่

ครอบครัวไล่สัตว์ไกล

สีมาซ้อนทับกันจนเกิดเป็นสีๆ สี อย่างผลงานล่าสุดก็เกิดจากการตัดผ้าแล้วผ่าลุ่ย ซึ่งเรารู้สึกว่ามันสวย ตั้งแต่เนิ่นมา ก็ดึงผ้าออกทีละเส้น แล้วนำมาเย็บทีละเส้นต่อกันจนเกิดเป็นสีใหม่ ซึ่งก็กลายมาเป็นเอกลักษณ์ที่คนจะจำได้ว่าเป็นงานของเรา" หลักในการทำงานศิลปะของ อ.ติ๊กู๊ คือ **ทำในสิ่งที่ไม่ซ้ำใคร** "เมื่อไม่ให้ลูกศิษย์ลอกเลียนงานคนอื่น ก็ต้องเป็นต้นแบบที่ดี" ในฐานะผู้ที่คลุกคลีกับศิลปะมาตั้งแต่เกิด อ.ติ๊กู๊มองว่าการศิลปะบ้านเราว่า เรายังต้องพัฒนาอีกหลายๆ ด้าน เพราะยังมีข้อจำกัดหลายอย่างๆ "ประเทศที่เจริญ ศิลปะจะเจริญด้วย แม้มันไทยจะไม่มีโอกาสได้เห็นสีโอโนาโด หรือโมนาลิซ่าของจริง แต่เราปลูกฝังตั้งแต่เด็กๆ ได้ อย่างต่างประเทศ เขาพาลูกดูแกลเลอรี่ตั้งแต่ตอนนูนาล ทุกจุด

มีพิพิธภัณฑน์ มีแกลเลอรี ยิ่งเสิร์ฟอาทิตย์คนแน่น
มาก เรื่องนี้ต้องช่วยกันหลายๆ ทาง มีหอศิลป์
มากขึ้น ที่มีแสดงผลงานมากขึ้น ซึ่ง
เด็กไทยมีความสามารถไม่ด้อยไปกว่า
ต่างชาติ เพียงแต่ทุกหน่วยงานต้อง
สนับสนุนอย่างจริงจัง”

นอกจากใช้ศิลปะใน
การสร้าง “ความสุข”
ให้ตัวเองแล้ว วันนี้เธอ
ได้นำสิ่งที่รักไปสร้าง
ความสุขให้กับ “ผู้ต้อง
ขัง” ในเรือนจำ ภายใต้โครงการในพระ
ดำริ พระเจ้าหลาน
เธอ พระองค์เจ้าพัชร
กิติยาภา

“ฝีมือของผู้ต้องขัง
สุดยอดมาก” เธอชื่นชม
และนี่คือหลากหลาย
เรื่องราวของผู้หญิงตัวเล็กๆ
ที่ “ชีวิตครบ
รส”